

Arrest

nr. 87 219 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2009 diende verzoeker als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 14 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 juni 2011 werd verzoeker gehoord omtrent de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 27 juni 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. R. (...)

geboren te S. (...), op (in) (...)1993

en van nationaliteit te zijn :

Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.05.2011

Overwegende dat betrokkene op 02.04.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.07.2010 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 26.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag op aanraden van de smokkelaar gelogen heeft over zijn geboortedatum en -plaats. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag dus op intentionele wijze probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden. Overwegende dat dit ook de geloofwaardigheid van betrokkenes huidige asielaanvraag ondergraaft. Overwegende dat betrokkene een fax van betrokkenes verblijfsvergunning in Iran, een fax van de verblijfsvergunning van betrokkenes moeder, een fax van betrokkenes diploma en een fax van de taskara van betrokkenes vader voorlegt. Overwegende dat faxen niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij homoseksuele contacten had omdat hij gechanteerd werd. Overwegende dat betrokkene verder verklaart dat hij omwille van deze contacten sociaal geïsoleerd raakte. Overwegende dat betrokkene dit reeds had kunnen melden bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bovendien geen begin van bewijs voorlegt om deze verklaringen te staven.

Overwegende dat betrokkene een brief van het UNHCR voorlegt op datum van 02.04.2009. Overwegende dat deze brief handelt over de asielaanvraag van een andere Afghaanse kandidaat-vluchteling, en geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart in behandeling te zijn bij een psychiater. Overwegende dat dergelijk element niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan en de schending van de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St.. 4 maart 1960. Brinkhuysen. nr. 7681: R.v.St., 30 september 1960. Janssens, nr. 8094: R.v.St.. 23 november 1965. stad Oostende. nr. II .519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid is de mening toegedaan dat verzoeker op intentionele wijze bij zijn vorige asielaanvraag heeft geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden door te liegen over zijn geboorteplaats en datum, waardoor ook de geloofwaardigheid van de huidige asielaanvraag ondergraven wordt;

Dat verzoeker aangeeft dat zulks op aanraden van de smokkelaar is gebeurd; dat verzoeker op dat ogenblik minderjarig was; dat gezien zijn minderjarigheid er vragen kunnen gesteld worden bij de draagwijdte van zijn verklaringen; dat het alleszins zeker niet zo was dat verzoeker bewust de bedoeling had de Belgische autoriteiten te misleiden; dat verzoeker thans meerderjarig is, de procedures in België heeft leren kennen en hieruit het nodige vertrouwen heeft geput om de waarheid te spreken; dat het feit dat verzoeker thans de waarheid wenst te spreken niet tegen hem kan en mag gebruikt worden;

Verzoeker heeft aan de Minister een aantal stukken voorgelegd.

Deze stukken worden door de Minister niet verder onderzocht.

De Minister volstaat er mee deze af te wijzen om reden het om een faxen gaat. Overwegende dat volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid faxen niet op een adequate manier kunnen beoordeeld worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan.

In een procedure ten gronde kan de authenticiteit van de voorgelegde documenten, al weze het dan een fax, wel degelijk nagegaan worden en kunnen eventueel de originelen, dewelke nagestuurd kunnen worden, onderzocht worden.

Deze stukken zijn wel degelijk nieuwe elementen. Verzoeker kon ze niet eerder voorleggen om reden hij ze slechts recent in het bezit heeft gekregen. De originelen worden hem opgestuurd en hij verwacht ze binnenkort te mogen ontvangen.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij homoseksuele contacten had omdat hij gehanteerd werd. Overwegende dat betrokkene verder verklaart dat hij omwille van deze contacten sociaal geïsoleerd raakte. Overwegende dat betrokkene dit reeds had kunnen melden bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bovendien geen begin van bewijs voorlegt om deze verklaringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart in behandeling te zijn bij een psychiater.

Overwegende dat verzoeker aangeeft dat hij het slachtoffer werd van kindermisbruik tussen de leeftijd van 8 à 9 jaar tot 14 jaar: dat de notie homoseksuele contacten zoals gehanteerd door de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid niet erg passend is, nu verzoeker het slachtoffer was van pedofiele seksuele contacten door meerderjarigen opzichthens een minderjarige: dat gelet op het zeer ernstig trauma dat zulks veroorzaakt heeft in hoofde van verzoeker, het allerminst verbazing hoeft te wekken dat verzoeker zulks bij een eerste asielaanvraag niet heeft durven te verklaren; dat slachtoffers van kindermisbruik in de regel jaren nodig hebben om zulks te verwerken; dat kindermisbruik in de Afghaanse context een absoluut taboe is en sociale uitsluiting met zich meebrengt; Dat verzoeker trouwens nooit met een Pashtou tolk vrijuit heeft willen spreken omwille van het feit dat hij bang had dat dit misbruik bekend zou raken binnen de Afghaanse gemeenschap in België; Dat verzoeker in behandeling is bij een psychiater; dat omwille van deze gegevens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de asielaanvraag zeker had moeten overdragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, aangezien de CGVS beroep kan doen op psychologen dewelke de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker op een adequate manier kunnen onderzoeken; Dat een begin van bewijs niet gevraagd kan worden aan slachtoffers van kindermisbruik; Dat het aan gespecialiseerde onderzoekers (psychologen — psychiaters) toekomt om de verklaringen van verzoeker in deze context te onderzoeken;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verklaringen van verzoeker onderzocht geworden zijn door een gespecialiseerde onderzoeker (psycholoog / psychiater);

Dat waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de verklaringen van verzoeker ter zijde schuift om reden verzoeker geen begin van bewijs bij brengt, dan wel de mening is toegedaan dat hij deze verklaringen dan maar had moeten doen n.a.v. de eerste asielaanvraag, zulks niet als een redelijk, noch zorgvuldig overheidshandelen overkomt; dat een redelijk en voorzichtig overheidshandelen erin had bestaan om verzoeker te laten onderzoeken door een psycholoog of psychiater om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te onderzoeken; dat een voorzichtige overheid het zekere voor het onzekere had dienen te nemen en de asielaanvraag van verzoeker had moeten overdragen aan de CGVS;

Dat het in het zeer kort bestek van het interview voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid het trouwens niet mogelijk was om diep in te gaan op door de verzoeker aangehaalde feiten van misbruik en de sociale uitsluiting en vervolging die hieruit voortvloeide;

Dat de door verzoeker aangehaalde elementen dus wel degelijk nieuwe gegevens zijn met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid aldus artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt;

Door verzoeker de asielaanvraag te weigeren in overweging te nemen en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

De beslissing wordt genomen op basis van de overweging dat gefaxte documenten per definitie onbetrouwbaar zouden zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid houdt geen rekening met de door verzoeker aangehaalde nieuwe gegevens met name het sexueel kindermisbruik waar hij het slachtoffer van werd;

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Verzoeker diende het grondgebied te verlaten uiterlijk op 04.07.2011. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 27.06.2011. Verzoeker had dus slechts vijf dagen de tijd om gevolg te kunnen geven aan deze beslissing.

Een dergelijke korte periode om het grondgebied te verlaten opleggen is niet redelijk.

Zelfs een vrijwillig vertrek naar een derde land met behulp van de internationale Organisatie voor migratie (IOM) kan op zulk een korte periode niet georganiseerd worden.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zij handelswijze is onredelijk en onzorgvuldig.

Het is en was verzoeker de facto onmogelijk om gevolg te geven aan een bevel binnen de gestelde - onredelijk - korte datum.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist.

Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

het artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel."

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag op aanraden van de smokkelaar gelogen heeft over zijn geboortedatum en –plaats, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker bij zijn vorige asielaanvraag op intentionele wijze probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden, wat ook de geloofwaardigheid van verzoekers huidige asielaanvraag ondergraaft, dat hij een fax van zijn verblijfsvergunning in Iran, een fax van de verblijfsvergunning van zijn moeder, een fax van zijn diploma en een fax van de taskara van zijn vader voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat faxen niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, dat verzoeker verklaart dat hij homoseksuele contacten had omdat hij gechanteerd werd en dat hij omwille van deze contacten sociaal geïsoleerd raakte, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker dit reeds had kunnen melden bij zijn vorige asielaanvraag en hij geen begin van bewijs voorlegt om deze verklaringen te staven, dat verzoeker een brief van het UNHCR voorlegt op datum van 2 april 2009, waarbij wordt opgemerkt dat deze brief handelt over de asielaanvraag van een andere Afghaanse kandidaat-vluchteling en geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van betrokkene, dat verzoeker verklaart in behandeling te zijn bij een psychiater, waarbij wordt opgemerkt dat dergelijk element niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker verder geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan het toepasselijke wetsartikel.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, houden geen verband met het aantonen van de wijze waarop verwerende partij zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Verzoeker toont in zijn uiteenzetting niet aan hoe de verwerende partij haar bevoegdheid zou hebben overschreden.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat zijn tweede asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen.

Het louter bij verzoekschrift betogen dat hij bij zijn eerste asielaanvraag als minderjarige op aanraden van de smokkelaar gelogen heeft en hij niet bewust de bedoeling had de Belgische autoriteiten te misleiden, toont geenszins aan dat hij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht of dat hij niet onder de toepassing van dit wetsartikel zou vallen. Of verzoeker al dan niet de intentie had om de autoriteiten te misleiden, dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds een eerste asielaanvraag heeft ingediend en dat hij nu een tweede aanvraag indient, zodat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet speelt en verzoeker dient aan te tonen dat hij nieuwe gegevens in de zin van de voormelde bepaling heeft aangebracht.

Vooreerst verwijst verzoeker naar de faxen die hij heeft neergelegd en betwist hij dat deze faxen niet zouden volstaan omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Tevens stelt hij dat hij ze niet eerder kon voorleggen omdat hij ze nog maar recent heeft verkregen.

Ten aanzien van de affirmatie door verzoeker dat de neergelegde stukken wel degelijk kunnen onderzocht worden aangezien de originele kunnen worden nagestuurd, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens enkel rekening kan houden met de voorliggende stukken. *In casu* faxen en geen originelen. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door zijn vaststelling dat het *in casu* om faxen gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn *prima facie*-beoordeling rechtsgeldig besloten dat deze geen “*ernstige aanwijzingen*” vormen waardoor zij niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van een fax niet kan worden nagegaan, is bovendien niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De bewering van verzoeker dat de originelen zullen worden nagestuurd, wordt niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Bijgevolg kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voorts stelt verzoeker dat hij het slachtoffer was van kindermisbruik tussen de leeftijd van 8 à 9 jaar tot 14 jaar. Hij vindt de notie homoseksuele contacten gehanteerd door de verwerende partij dan ook niet passend. Tevens stelt hij dat dit een trauma heeft veroorzaakt en dat dit de reden is waarom hij het niet heeft durven verklaren ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker stipt ook aan dat hij dit nooit vrijuit heeft willen vertellen aan een Pashtou tolk omwille van het feit dat hij bang was dat dit misbruik bekend zou geraken binnen de Afghaanse gemeenschap in België. Verzoeker stelt hij in behandeling is bij een psychiater en meent dat zijn aanvraag om die reden al diende te worden overgedragen aan het Commissariaat-generaal dat beroep kan doen op psychologen om de waarachtigheid van zijn relaas te achterhalen. Hij meent dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een begin van bewijs aanbrengt.

Wat betreft de notie homoseksuele contacten, had de notie kindermisbruik of pedo-homoseksuele contacten misschien meer aangewezen geweest, doch de essentie hier is niet zozeer de gehanteerde term dan wel of verzoeker dit eerder had kunnen aanbrengen, aangezien dit net is wat de verwerende partij stelt. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aangaf dat het relaas dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag vertelde wel klopte doch dat hij niet alles had verteld. Als reden hiervoor geeft hij aan dat hij dat niet durfde omdat hij door Afghaanse tolken werd verhoord. Wat dit betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zelf gevraagd heeft om door een tolk die de taal Dari machtig is te worden gehoord. Indien hij werkelijk een probleem had om zijn verhaal te vertellen aan een tolk van Afghaanse nationaliteit, had hij meteen een tolk kunnen vragen die de taal Farsi machtig is, zoals hij gedaan heeft naar aanleiding van de tweede asielaanvraag. Verzoeker geeft nergens een aannemelijke verklaring voor het feit dat hij zelf om een tolk heeft verzocht die de taal Dari machtig is. Bovendien merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt welke taal gebruikt werd voor het gehoor doch nergens blijkt welke nationaliteit de tolken hebben. De taal op zich bepaalt geenszins de nationaliteit. Verzoeker spreekt overigens zelf ook Dari en Farsi. Zelfs aangenomen dat de tolken die de taal Dari spreken allen de Afghaanse nationaliteit hebben en dat de tolken die de taal Farsi spreken allen de Iraanse nationaliteit hebben, lijkt verzoekers betoog niet aannemelijk. Zoals vooraf gesteld legt verzoeker op geen enkel wijze uit waarom hij dan zelf om een tolk heeft verzocht die de taal Dari machtig is als dit werkelijk het probleem was waarom hij zijn verklaringen niet durfde af te leggen. Bovendien zijn verzoekers beweringen dat hij vreesde dat de Afghaanse gemeenschap in België via de tolken die Dari spreken op de hoogte zouden worden gesteld van zijn problemen, evenmin weinig aannemelijk. Van de tolken wordt een zekere professionaliteit verwacht en het is geenszins de bedoeling dat zij de problemen van asielzoekers gaan rondbazuinen.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de tolken die hem gehoord hebben nauwe banden hebben met de Afghaanse gemeenschap in België. Bovendien zelfs al is dit niet uitgesloten, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat dit risico groter is bij een tolk die Dari spreekt, dan bij een tolk die Farsi spreekt. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat dit de reden zou zijn waarom hij pas met zijn beweringen naar buiten kwam ten tijde van de tweede asielaanvraag. Verder dient samen met de verwerende partij vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen, ook al ontkent de Raad niet dat het niet evident is om dergelijke beweringen te staven. Gelet op het feit dat verzoeker de Belgische overheden om de erkenning vroeg van de hoedanigheid van vluchteling, mocht van verzoeker verwacht dat hij van meet af aan al zijn problemen, hoe erg ook, aan de asielinstanties zou hebben meegedeeld. Bovendien werd verzoeker er van meet af aan op gewezen dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn asielaanvraag zou worden verworpen. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn problemen niet eerder had kunnen aanbrengen, zodat geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voor wordt gebracht.

Verzoekers betoog dat hij door een psychiater wordt opgevolgd, is opnieuw een loutere bewering, terwijl dit dan toch wel gemakkelijk aan te tonen is. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dat het niet duidelijk is wat hij hiermee bedoelde. Allicht wou hij hierdoor aangeven dat hij een trauma heeft opgelopen dat hij nu probeert te verwerken. Evenwel doet deze verklaring geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zijn beweringen eerder had kunnen aanbrengen.

Waar de advocaat van verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker gehoord werd door een psychiater, merkt de Raad op dat de verwerende partij hiertoe niet verplicht is. Verzoeker werd gehoord, hij heeft zijn verklaringen kunnen afleggen in het bijzijn van een tolk en hij toont geenszins aan dat deze verklaringen niet correct zijn. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik aangegeven dat hij gehoord wenste te worden door een psychiater. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker zijn beweringen eerder naar voor had kunnen aanbrengen heeft geen uitstaans met een verhoor door een psychiater. Met zijn betoog toont de advocaat van verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Waar verzoeker stelt dat het in een zeer kort bestek van het interview niet mogelijk was om diep in te gaan op de aangehaalde feiten van misbruik en sociale uitsluiting, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het interview kort was. Zulks blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker heeft zijn verklaringen kunnen afleggen en heeft het gehoorverslag ondertekend waarin duidelijk wordt vermeld "het verhaal werd me voorgelezen in Farsi, ik heb de tolk goed begrepen en wens hier niets aan toe te voegen". Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen overschrijding van bevoegdheid aannemelijk gemaakt.

Wat betreft verzoekers betoog dat de termijn van zeven dagen (*in casu* 5 dagen) om het grondgebied te verlaten onredelijk is, wijst de Raad er op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet de grond van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft, doch slechts een uitvoeringsmodaliteit is van deze beslissing. Wat er ook van zij, kon verzoeker een vraag richten tot de verwerende partij om uitstel van de uitvoering te verkrijgen voor zover hij de redenen aantoont waarom hij niet in de materiële mogelijkheid zou zijn in de gestelde termijn uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers betoog dat louter betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU